

(טו) וספרתם לכם ספקחת השפט פיוום הביאכם את עקר חתונתך שבע שבותות תקמיה תחניינה: (טו) עד בפקחת השפט חשבית תקסרו חטאים יומם וחנרכתם מנחה חרשה ליהוד: (ו) מפושתתיכם תביאו לחם תנופה שתום שני עשרנים פלחת תחניינה חמץ תאפעיה בכורים ליהוד.

בבorth הרים עם חטאות

ולא נר יאפסנו ישב, לנו אקתו
וזה נארה לה, ואיל גון רול
סיטים ווילקיס, בונת שי אנטישר
וון קיריה צלוי סי טפלן צב
סונכטה מונה, ביר, פא, האק
אין ערתו כי, לאט דרכן (טב)
עד נבוח קיד מושך גהה מטה
סנגן לפוק מרטן נט וטלתשו
פאתה, וירשת כי צלאו ארין, סמן
סלא ניל וויל פאל פאל פאל פאל
טלאר עוט בס ניל גאלסן, ואן
סוקה, נמלה נגה עטפה, פיא
סלאו אהן, פלמה כרול מסיס
בבנה שגדא גורן, פסוס סטמלו

ען בעט ער כהה

מונמצא בזו קא אנטאג, מימה ומוטה כי פגלה טויס
(ו. ט) וילזק כי ימאל מל פרט (מלר וצדרן
ימל ליט מנקה מותה קול: אליבא דבי עקיבא, מה פלאה
מר עקיין חמורס) איז בז פלאה, גל נא לאחד פסם אטמאן
דבלו וקדם קסה הילזק כי, נחל דפלקן (ו. ג) גל מי טר
טומה ומיל פרט למיר צל ימד
טטוק גולן נקחן ריל מסר
נקווערטה וככל מרטיל דקרולן:
ציא בבד צאן או אהוה, מרכ
קוודס ענד קון לו למלה

צט באר הנולה

יבמות פרק שני יבמות

שווודם אחר טובים רע אוור למד תורה
בילדותו לשר תורה בוגנותו היו לו
חולמידם בילדותו היו לו חולמידם בוגנותו
שנא באבר ורע אח וער ונאר שנים
עש אוף וגטם חולמידם היו לו לדי
עלבא מבנה עד אבטה ופולן נתנו כפרך
אחד פפני שלא נדע כבד וה לה והיה
העלם שבם עד שבא רע אצל רבויח
שבהדים ושנאה להם רט ור יהודה ור יוסי
ורבי שמעון ורבו אלער בן שטעה ור רט
העתוד תורה אותה שעה חנא כלם מתח מפסח ועד ענדת אמר רב חמא
בר אבא ואיתיכא ר' חזיא בר אבן כלם מתח תעה מאה הוא איז נחמן
אספה איז מתנא ולכה רב כי דושע אמר רב חנום איז חנילאי כל ארט

ען בעט ער כהה

נולאכ זאנדרין (טז)
וזו ט. ט. (טז) וילטיג דקען (טז) מיט (טז)
לטן ווילן גולדרמן ליקון (טז) מיט
אלמנן (ו. טז) מיט לאכ מקט ליט
טולן דלא טולן גולטט גולטט וטח
והנישא איז בת אחותו, פיק
לעכט זהה נט פלאה מל (טז)
חוותו נקט נט טטסלבו מנטס
טטס טטס נטה ורדים לומר דזוק
גקט נט לומוט נט פאל מט מול
ההמרא' חנמס דהמן לאקיילם:
המלה
העתוד תורה אותה שעה חנא כלם מתח מפסח ועד ענדת אמר רב חמא
בר אבא ואיתיכא ר' חזיא בר אבן כלם מתח תעה מאה הוא איז נחמן
אספה איז מתנא ולכה רב כי דושע אמר רב חנום איז חנילאי כל ארט

אלו הן הנחנקיין פרק עשירי סנהדרין

רילמא הא ריש וא רבנן לא סד ראמבר
זיטן סחטם מתרני ר מאיד סטם חוטספה ר
נחתה סחטם ספרה רב כי יהודה סטם ספר
רש ובלחו אליבא דרדו ענו הגוב Ach בנו: מאי
חילו קול דוח גלען סטילן גנדס

טפחת הסט עם חטאות

האי וסז נט סי טהן דס אס
ברט דרין נט חד הדוסט וטטס
ויזו מלין מנד טט חכלין
ולל צטמיהן: תבזא, קרלו
חילו קול דוח גלען סטילן גנדס

הלקות פסח סיטן תציג

תציג הינימ הנווהים בימי העמרא, וכו' ר' סעיפים:

א) אנווהים (א) שלא (ט) לשא אשח בין פסח לעצרת עד ל"ג לעמרא, (ב) פפני שבאותו זמן מתו
שלקידי רבי עקיבא, באבל (ג) לארס ולקלש (ד) שפיר זמי. ונטזיאין נפי. כי שפוץ וטנש (ט) אין
עונשין אותו: הינה מיהו, בל"ג בערך ואילך (ה) הפל (ט) שני (אטבוזה ובז' וטנשיג): ב) *ינווהים שלא להסתפר
ח עד ל"ג לעמרא. (ו) שאומרים שען פסקו מלמות. יונאי לתקספער עד יומ ל"ג בפבר. יאלא-אטיקן זה
אילא-אטיקן זה

או"ח - סיטן תציג

כף

ר) שם. שלא לישא איש וכו. והטעם שלא להרכות
בשםחה מפני שבאותו ומתח תלמידי רבי
עקיבא. טור. ומכל מקום ברכת שהחינו מותר לומר
ב אלו הימים מן הפסח עד ל"ג, והגט דכחוב לKNOWN
סימן חקנ"א סעיף ייזו טוב ליזהר סלומר שהחינו בזין
המצה וכו, שאני חרבן בית המקדש דחמיד לן טפי.
ה) שם. מפני שבאותו זמן פטו תלמידי רבי עקיבא,
ולסיבת היוןן ממוחין דקטנות לבן היז
מכחינת הריני הקשין והיו קנטניין ושותאיין זה את זה
כמו שאמרו זיל שלא היו נהגין כבוד זה לה (עין
יבמות ס"ב ע"ב ובסוף מדרש קוהלה), וכאשר באו ימי
העומר שבין פסח לעצרת שאו הוא זמן קטנות והם
ימי הדריך ואיז הוא זמן נינקת החיצונים לך פגעה בהם
או מרת הרין של הקטנות על שלא נהגו כבוד זה לה
ומתו ביום ההם בהיותם קטנים ולא הניעו להגדיל
להאריך ימים לסייע הנוכרת, וככowa יומ ל"ג לעומר

רמב"ן - פרשת אפור - ויקרא פרק כג פסוק 16

הריאשון הו, כי הוא אצילות בראשונים
ואינו באהדות שלם. ולכך יזכיר
בקפרשת כל הקוכר (זקרים סי טוטה) בשלוש
רגלים. מג המצות וחג השבעות וחג
הסוכות שבעת ימים, ולא נזכיר השמינית,
כי שם אמר יראה כל זכור וגו'. והגנה
זה מבאר.

שהראים בו את אשו הגדולה וירכתיו
שטעו מהזק האש.
וילך יקרו רבומינו זיל בכל מקום מג
השבועות עצרת, כי הוא ביום
שמיני של חג שקראו הכתוב בו. וזהו
מאקרים (חגינה יוז). שמיini רגל בפאי עצמו
בינתיים קחלו של מועד בין הריאשון
וששmini בחג. והוא יומ מבחן תורה

ואזוה בחייב המצוות שכעה ימים בקערשה
לפניהם ולאחריהם כי כלם קדושים
ובתווךם ה', ומינה מקנו תשעים וארכבים
יום שבעה שבועות כימי עולם. וקרש يوم
שמיני בשמיini של חג, והימים הפספורים
מאקרים (חגינה יוז). שמיini רגל בפאי עצמו
בינתיים קחלו של מועד בין הריאשון
וששmini בחג. והוא יומ מבחן תורה

אבן שלמה

ליקוטי ותירא א

פרק א

**יבאָר כל דרכַי שְׁבִירַת הַפְּהָרוֹת
הַרְעוֹת בְּדֶרֶךְ בְּלֵל, שְׁהָאָ שְׁרֵשׁ
כָּל עֲבֹודַת הַשֵּׁם יְחִבְרֵךְ**

א

- (א) **יכל עבדות השם תלוי בתקון המדרות**
 זכר לשלום לבב וכבודו. וזהו
 שלום הוא בקידוח טבות.—
 לפי שהמידות סובבות הן יודה
 מכלן כמיש' וכsett' קחנה
 מהריהן חיא צער בהר ובבבאו
 שלא נכתבו המדרות **טבות**
 בתורה כי הן תלין כל
 התורה, כמיש' עיי' שבת ה, ודברים היל' רעת עיב הינן) וכל הכוועס כאילו עובד עבודת וורה, וכל
 המספר לשון הרע כבורר בעיקר ושיכון טויה, וכן נולם, ושלום הרוא הכלל מכל המידות והלאה והבטש
 של כל המידות. וויש וועקזין פון יב' לא מצא הקב"ה כל מחויק ברוכה לישראל אלא השלום,
 והיעתו שהכל צידין שיויה יכול לקבל הכל, ולא מצא הקב"ה מי שיהיה יכול לקבל אלא השלום,
 שהוא הלבוש של כל המידות, והמידות הם כלל של המידות, והיעתו ברוכה כהנים שם וברכות,
 ה' ניגר ה' חומשי תורה והשיות היא ניגר המידות, ושלום הוא כלל של כל המידות, לכן סייט
 בשלום, וכן גם חשיט משניות פסימ' בישולם, כי הם גיז' ניגר ששה הניל. (בנאר במל' אנטר, נא
 ותלמוד מסכת אבות ואבות דר' נחן כי דרך ארץ קרמה לתורה.)
- (ב) **וכל החטאיהם מושרשים במדות,** כתובות ירושלים ברשותם ברשותם ברשותם
 וכהן הונען ונער וכורע, וכאליה רבות והבן זה מאות, כי **להזחתן פיקרים יסודות** — לא נמננו בכלל תרגין המזחות, התלחחות

העדות וביאורים

- ד. ובהקרמה לספר בית אביה (תבריא בעהההה פעלות
 תורה) ובאי שם הנגיד שחד נפה וכופה מסבוח על
 ב' ולහן פון סאי כתוב רביינו, וכל המדרות רעות הם
 הפסות נפה מסבוחה ענה ופסח בפחון וכדר רוק
 שנאחים, וכן מה שהייה סבואר בהם בדרוי ובכito הקירוש
 רמו וככל מסבוח אבות שידר על המדרות. עיי' להלן פר' סאי' מסבוח אבות הוא ההבחלה על המדרות

ב' ליקוטי הערא

הוא בייסוד המים, והרביבור
 ברוח, והכעס באש, והענקות
 בעפר. (הקדמי קמא)

- ו' **עיקר תיבות האדם, הוא להתחזק תמיד
 בשביבת המהות, ואם לאו למה לו חמיסי.**

צידון, ב' פסל' ה, יג.

- (א) **עיקר היהת האדם וכו'**, הפקוק בטוקר אל תרף גזרה כי היה חייך. אחותו את המוסרי' שהתחלה
 בו ותחזק אח עצמן במוסר, אPsiלו לפי שעה אחת אל תרף את עצמן מן המוסר, אלא

- אורובה תוסף תмир גדרים ומצוחות על הסוסד שלא תמא לידי רפין, כי הוא חייך' כי מה שהארם
 חי הוא כדי לשבור המירה שלא שבר עד הנה, لكن דרך תмир להתחזק, ואם לא יתחזק למה לו
 חמיסי. (פסל' ה, ה)

העדות וביאורים

- ה' פון אש רוח מיט עפר. ובשער קדושה לשוחחו
 היריד בסכדו (כתב שמייסוד האש ומפרק הנאה ולבש),
 מיסור המים ומשק תאוח החגיגים וחרמת חסמן, מיסור
 הרוח ופרש הרובור וכל החסאים החלויים בלשון, וסוסוד
 העפר העזולות והעצובות, וכן מוכא בליקושים מרבבי
 רביינו בכיאורי אגדות. לנפש השכל שראה עיקר הארט.

מסכת אבות פרק שלישי

ו'. **רבי אלעזר בן עוריה אומר, אם אין**
תורה, אין לך ארץ. אם אין לך ארץ,
אין תורה.

רבנו יונה: רצה לומר, **שצרך חילה לתקן את**
עצמך במידות, ובזה ח糸ן הזרה עליו,
שאינה שכונת בגוף שאינו בעל מידות טובות.

שער השני קדושה

בנעם הנמשך ע"י סדרות המגנות

זגה, עניין המחות — הן מטבחות בארם בنفس השפה.
 הגראות: -יסיחיך, הכלולה מרבע בחינות: הזרם, האזקה
 והבשיטה. ומרברת, כי מ' מרכבות מטבח ורע. והנה,
 בפרש הוות תלחות הסובות והרצות, והן כסא וסוד
 ושורש אל הנפש העליונה השכלית, אשר בה תלות תרגין
 מחות התורה, נnil בשער ראשן. ולפיכך, אין המחות מכל
 תרגין מחות ואמונה, הן הנקות עיקריות אל תרגין המחות —
בקוזם או בביטלים, יعن' כי אין כה ב نفس השכלית
 לקיט המחות על ידי תרגין איברי הגוף, אלא באמצעות
 נש' היחסית המוחכמת אל הגוף עצמו, בסוד': כי נפש
 מלبشر דפסו בنفسו הווא. ולפיכך עניין עזן מה שאמרו
 טן העברות עזן מעד פאדי. ובזה תבין עזן מה רدل:
 כל הטעס — עופד עבהה וורה מס' ? שהיא היזהר
 שקליה מכל תרגין המחות, וכן אמרו': כי שיש בו גנות
 תורה הוא כבוד בעיקר. וראוי לדענו כאשרה, ואין
 גמור גמור וכורע. וכאליה רבות והבן זה מאות, כי להזחתן
פיקרים יסודות — לא נמננו בכלל תרגין המחות, התלחחות

בפרש השכלית

תגזה, כי יותר צריך ליהר מחות הרעות יותר מ' מ' קיט
 המחות עשה לאratשת. כי ביחסו בעל מחות סובט — בנקל
 קיטים כל המחות ובזה תבין מ' כן דברים מתחזק שאמרו
 רחל בענין המחות, כי: הענה והשלוח מביאין **ליידי רוח**
החוש, ושורה עליך שכינה', ואמר אלהו ריל': אין
 תורה מחרשת אלא במי' שאינו קפוד', וכמו שפצענו': שלחו מטה'
 נגלה אלא למי שאינו קפוד', וכמו שפצענו': אמי' אני איני
 איזה בו העולם הבאו כל שהוא של ברך מענוון וכורע',
 וכאליה רבות לא זכרו בתהן קיט המחות. אלא המרות
 הסובות וסימן עיניך לרוביים אלו, ותצליח דרכיך בלא ספק.

ג. ויאת צ, יד. ג' ב מהגר הקחש בראשית כו' ב ובמחוז
 לשלים פ' טז, גירסת: טאלו עבד עבדה וזה. 4. סוטה
 ד, בן ת, א. 5. עבדה וורה כ, ב. לרעת רבי יהושע בן
 לד; עין שם במטסיות דית' **שעה**. ולקמן במלך זה, בשער
 השלישי, הביא רביינו: **תשיזת מבשח ליד רוח הקחש**.
 6. טוטם ה, א, עין שם. 7. כליה רביינו סוף פר' ת.
 8. שם איתא: **למד** 9. סנהדרין פט, ב. 10. זה לשון הנגרא:
אנזחן ושליברר, שיק' עיל שיק' וגסיק, גורים באורייתא תדריא,
 ולא מחזק סיבותה לנשיהה.

אנרות חזון איש - חלק א - אנרת ג

ירעת תורה אין זה פשוטו של סוגיא בחזי אדם. כי
 הלא אמרו און רית מתקיים אלא במי **שמפניות עצמו עליה**
 הפיתה שבבאן הוא הנטיי מפשטו של החיים. לעומקו של
 החיים, לטור תוכו של החיים, כל שהאדם מרבה בשבירת
המרות מרבה חיים, כי **שבירות המרות היא הריגת הרים**
הסתחים, ומיתה של היזחה, חטמא כל הנתק. הוא הרים
 המוליך בורכה של תורה. מרות חפשחות רבות הנתק והם
 עצמו ובשרו של האדם, והפטות אותה מהן המות את עצמו
 ומקטצת עצמו בכל עצמו, ואטמן מיתה זו תחיה בעלית ודרכי
 תורה מתקיים בירוי.

כפי אין הוויא ואור בעולם רק מסכח ועד עצרתה [ונקרא חודש אייר זיו] שאו האoir זר וטוב, והתורה נתנה בעצרת שהוא סוף הומן שהוא זיו ואור, וכל זה מורה על כבוד ואור התורה, והם לא נהגו כבוד חבריהם שהם בעלי תורה לכך מתוך בומן הזה גם יש לומר מאחר כי הומן הזה הוא זיו ואור אשר האור הוא כבוד והם שלא נהגו כבוד ואור בחבריהם, וכך מתוך מסכח ועד עצרת בומן חודש זיו אשר הוא הכבוד [והם לא נהגו בכבוד]. ומתו מיתת אסכרה מפני כי אסכרה מתחיל בפה ומסיים בגרון שממנו הדיבור שהוא עצם החיים, ומפני כי החיים תולה בפה ובגרון שהוא עצם החיים, ומייתת כתיב (בראשית ב') ויהי האדם שמננו הדיבור, שהרי כתיב (בראשית ב') ויהי האדם לנפש חייה ותרגומו לנפש ממלאה, וכך נקרא אסכרה על שם שנזכר הגרון שממנו הדבר שהוא עצם החיים ולכך מייתת הנמורה היא מייתת אסכרה, וכמו שאמרנו אצלם מרדנו אוורת חיים שיהיה נהר בכבוד חבריו עצם החיים מגיע לו (היפך וזה) הוא עצם המייתה, וכך מתו מייתת אסכרה שהוא עצם המייתה ואמרו (ב"מ ק"ז ב') תוכאות מיתותם קשה שבכלן הוא אסכרה וכל זה מן הטעם אשר אמרנו כי גוטל ממנו עצם החיים היא פתיחת הגרון ולפיכך הוא קשה מכולם, ומפני כי הכבוד הוא אורחות חיים והם שלא נהגו כבוד נטל מהם החיים ומתו מייתת אסכרה.

עולם

נתיבת תורה - פרק י'

נתיבות

הספרה ז' שבועות מדריגת אחר מדריגת עד שפער החמשים, והם לא נתנו כבוד ל תורה לנוכח כבוד בחבריהם, כמו שיש ל תורה העתולות כמו שמורה עליוימי הספרה שיש ל תורה התועלות עד שפער החמשים ולפיכך מתו מסכח ועד עצרת דוחא. ומתו גם כן שלשים ושנים ימים כבוד דהו לא-יב, מפני שלא נתנו כבוד זה, ובלי' בעומר שהוא ייחד איר טיש איר פסקו כי איר מסטרו אריך וייח בחודש שהוא חי דהינו אריך חי באותו יום פסקו מלמות כי תורה היא אריך חי בימינה, וכאשר קבלו עונשם כמספר כבוד אז חזר להם מיום ייח איר שהוא כמספר אריך חי אריכת ימים, שנאמר בתורה (שם) אריך ימים בימינה, אף על גב דאמר שמתו מסכח ועד עצרת, מכל מקום הגוירה פסקה בלי' בעומר שלא חלה עוד אחד רק אותו שחלו קודם מותו לאחר ל'ג בעומר:

ובפרק הבא על יבתמו (יבמות ס"ב ע"ב) אמרו שנים פשר אלף זוגים תלמידים מתו לו לרבי עקיבא וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נתנו כבוד זה לה היה העולם שמא עד שבאו רבי עקיבא אצל רבותינו שכבורות ושנאה לרבי מאיר ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמואל והמ עמידוז והתודה בשעתה שעת תנאים כלום מתו מסכח ועד עצרת אמר רב חמוא בר אבא ואיתימא רבי חייא בר אבצ' כלום מתו מיתה רעה מאיר היה אסכרה עד סען. פירוש כי בתורה נאמר בה (משל ג') אווך ימים בימינה ובשMAILה עושר וכבוד, וכאשר לא נתנו כבוד בתורה ניטל מותם גם כן אווך ימים. ומה שאמר שמתו מסכח ועד עצרת, יש לשרש כי הומן חות מסכח ועד עצרת מורה על כבוד תורה כי הספרה ארבעים ותשעה יום עד מתן תורה כי תורה היא מתחילה עד שפער החמשים, ולפיכך

טהר"א - חידושי אגדות - יבשות שם

וזו"ק: מפני שלא נהגו כבוד זה פוה כו'. ולול חס כ"ל מהס על כטד מורה כל פניו לנו'ן כטד הלל מורה ולכך מחו נמלח ווי פיל חיין גו' ולחדרו סמותו גמיימת ח'סכלת דכ"ל לינר ליקון הרע והיה מקסר גיגיות חכמי וקימן לענון הסעף לסכלת לדמלניין פרק כ"מ ג' ולקמר סתמו אין ספח לענרת קממו נטעננה כי סול' קומן ממולע לנרכימות וקורע לרטולה כל מלחין נכסמת דן כל שקיי עמלן בן דינחן לענרטה וק"ל: כ"א אדם

אמר המחבר ראוי ליחס טעם למה שנגנו לקרוא מסכה וו בין פסח לעצדה, מצאתי כתוב בוה וויל למה נהנו מכל דמוקמות לקרוחה כי מים שטחן דמצות ועד צורת פרק בכל שבת מטעם לפי שטכאנ מתחילה הומן להתחמס ומתחוררים התאות גנופניות ויצר הרע מתחילה להשתרר ולהתגבר ומסכה וו טלאה חוכחות ומעוזרת, אדם לרודוף אחר כל מודה טוכה ומגברת יצר הטוב על יציר רע لكن תקנו למלטה ימים האלו ומשלי נס כן לואת הסבה עכ"ל. ועוד מצאתי בחוב לפי שבעצרת ניחנה החורה הלוMER תורה צרך לדעת קדום דרך למודה ואיך יתנהן בה אחר לטודה لكن תקנו למלטה וודם עצרות כדי שייהי לב כל אחד מישראל תוכן לקבל החורה לבב שלם להנתן כרת וכשורה עכ"ל. כענין ראשית חכמתה יראת ה' כי לעולם יש רתחזרות קצת טן המזיאות הראשון, ואנו מונים ביוםיו הללו ספירות העומר שהוא דוגמת ספירת מי נרה ובעצרת נפסקה הוויטה ואנו מוכנים לקבל החורה ועיקר הטהרה הוא היראה בענין יראת ה' היא ארצנו ובנינו כל שיראת חמאו קודש לחבמנן.

ואני אומר כי כהיזה הימים הללו ימי רין כי לאלו הימים מתו תלמידי ר'ע מורה היה ומן שסדרת הרין מטבחה בעולם, ולכן כל אדם ירא וחרד ויכנסו דבריו המוראים והחוכחות הללו לבו ואף נם זה כי האדם נגע קצת לאלו הימים שנודע בינם מנג אבלות שננהנו העולם שלא להסחפר לאלו הימים ובשלא לישא אשה וכחיזות לב האדם נגע קצת ישמע ויוחנה על פי מדות הללו שנשננו בזו הפסכתא בימיים הללו יouter טבל יטוח השנה.

בדאשית רכה כד, ז רבי עקיבא אומר ואהבת לרעך כמוך (ויקרא יט, יח), זה כלל גדול בתורה.

אף על פי פרק חמישי כתובות

פרק חמישי כתובות

ארשעיא בנו של רבי המא נט כיסא. ר' עזתיה רבן מלכא שבתו
ויל אמרה לה אוי מקדשנא לך אולח לבי רבי אמר לה אז איקדשא
ה אפקה מביתה אודה התאה מנכסיה אDEL יתיב תרי סדר שניין
ר סדי אלף תלמיד שמעה להוא סבא ר' קאמר לה עד כהה

ספרות הנט"ס
ענין הפטורות

רשות תב"ח

קתה בהן ובשעה שאמרה ל' חן ל' בימה טרחי אין ל' בימה בימה השדרתני אמרתי מא מושברת ביד אחרים בשעה שאמרה חן ל' קרע ואמרה לך אין ל' קרע בימה שדרתני אמרתי שמא מוחסpta ביד אחרים (ו) א ו בשעה שאמרה לך אין ל' פיזות בימה שדרתני אמרתי שמא אין מעשרות ובשעה אמרתי לך אין ל' כרים וכפותה בימה שדרתני אמרתי שמא רקידיש כל נביסיו עטמים אל העבודה לך היה הדרתני כל נביסי שביל הוטקעט בני שלא עסוק בתרזה זו ל' כל נdry ואתה בשם שדרתני חכמת העשה בחסיד אחד שפהה הרבה אחת בת

שפט אמרת אחרי - חוף"ב

במעשה ארץ מצרים כו' את משפטי
תעשו בו' (ויקראו ית. ג-ח). הוא
קדמה לתקן המעשין כמו שבתנו במקום
אחרי פירוש במעשה ארץ מצרים לא
תעשו הוא שלא יתדמה מעשה איש ישראל
למעשי הרשעים. והוא תיקן המדות בענין'
זר ארץ קדמה ל תורה. פרישות מקנהה
תואה כבוד. ועל זה ניתן ימי הספירה
תיקן המדות להיות ראוי אחר בר לקבל
התורה. ויש לכל אדם מקודם לחפש אחר
המטמוניות שבו, כי החוחים מסכין תמיד
גם בלב. ובשミニען עצמן לזכות לעשרה
ומפשפין במעשהיהם מרגישן המקומות
הצריכין תיקון. ועל זה נאמר (משל כד, ו)
בתחולות תעשה לך מלחמה. בונראה
שאינו מרגיש המלחמה. צרייך תחולות
להוציא השנאה של היוצר הרע העפונן בלב:

¹ תרlich רה 'בפסק' תוליט רה 'בפסק'.

פרק ס. ג. חנוך רבי אלחנן רפה, א

סב:

עמ' ט

מִקְצָה:

ען מאט
עד כהה

כיוון דחויה י' כהן ספר רס', טפ' (ז' ט') למך פניהם לעמירות הטעול חום ורכיעת פליה חמל התהס (ז' ט' עט' נמה נט' חתרק כחס טפתהן דע' והל ליטמן כפרק מל הכלים (יג' ר' קב') כיר כלוחמיות טחן טן נ' על נ' טן מטלטלין מוטן מסחט טט ט נטן צלא עט סלא מטלטלים ריט לנויות חי' טפלו לפידים מט עניות: **ראי** בש סקר יונכיהר הוּס מי לתיימר מדפין כהן לדס' חלט כוּן וטבוח טפהול לטפי לדיחיש תלי טוי פטר וכטרן ל טפח (טפס' ז' נ') ובטרן צלאה צטכלו (טפס' ד' ט') מילען לה' טפתהן: **הא'** אדרן מתקט חדנן מסבע טפי נט רלה פוי כסם פימה סכמי טפלו הקידמו כב' נמי נט' לנשי' חלט נחדנן הלה פלי הכם ריל דמי נט' כחן והארטומוס הי' דטעל סיצין חפלו נט' חדנן הסחט דכמיהר קרם מוקמי לי' מסחט ראי' נט' חדנן צחפיט ללה פלי הכס' נט' טה' מינ' חי' ריל כל תנקט טדגן ריט כבל דט סרלה פוי הנט' חלט דטילט למסיקן עקט חוזמ' נטהן דהמר נבדל חליעט (ר' טמ':) דלא בשתן רלה' טני הכם חלט מיטים וטניט דללו מ' נוק ניטה': **הא** כס' דאן חוכם סנגב. וט' על נט' דמנטי' נט' נט' החג (טט ז' ט'). פוי מעכט נט' נט' ולט' פטיט מהנט' מזוס דהה' מלי למדחתי דלען מהרעה חניא':

רשות וצינונים